

Arrest

nr. 168 884 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. VAN DER MOEREN, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker R.D. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Akunk, gelegen in de regio Aragatsotn, Armenië. U woonde er samen met uw echtgenote S.D. (OV 6.787.975). Sinds 1997 waren u en uw echtgenote lid van de Pinstergemeenschap. In 2005 begon u de boodschap van deze gemeenschap zelf uit te dragen. Hierdoor ontstonden er problemen met de lokale gemeenschap in de regio Talin. Na woordenwisselingen met de priester van de Apostolische kerk in Talin begon hij de lokale bevolking op te zetten tegen u en uw gezin. Er werd slecht gesproken over jullie en de buren en familieleden namen afstand van jullie.

Uw vrouw kreeg geen adequate behandeling in het ziekenhuis van Talin. De vernederingen en stress werden uw vrouw te veel en zij trachtte zelfmoord te plegen. In 2005 nog werd u een eerste maal

meegenomen naar het politiekantoor. De politie wilde u beschuldigen van handel in valse dollars maar moest u uiteindelijk dezelfde dag nog laten gaan wegens gebrek aan bewijs. In 2008 werd u, onder bedreiging van een vuurwapen, van thuis meegenomen naar een afgelegen plaats door enkele mannen. Ze herhaalden woorden die de priester ook had gebruikt en eisten dat u de regio zou verlaten. In 2010 heeft de politie nogmaals geprobeerd om een strafzaak tegen u te fabriceren. Nadat u een man had vervoerd die aan het liften was, werd u tegengehouden door de verkeerspolitie. De agenten vonden bij het doorzoeken van uw auto een zakje drugs. U werd opnieuw meegenomen naar het politiekantoor maar aangezien de politie geen bewijzen had tegen u, werd u vrijgelaten. In hetzelfde jaar begon u samen met een broeder predikingswerk te doen in en rond legerkazernes. U praatte er met militairen en vertelde hen dat conflicten niet enkel met wapens kunnen worden opgelost en dat men de Turken en Azeri niet als aartsvijanden moet zien. In Getap had u toestemming van de commandant om op de basis met soldaten te spreken over het geloof. Doordat een aantal soldaten zich in uw boodschap kon vinden, ontstonden er ruzies in de kazerne. De bevelvoerder van de kazerne zag u als schuldige hiervoor en verbood u om nog langs te komen. U gehoorzaamde maar bleef wel in het geheim soldaten ontmoeten. Op 10 maart 2011 werd u voor de ingang van het gebouw waar u woonde aangevallen door drie soldaten in uniform. Uw aanvallers zeiden dat u een landsverrader was en dreigden met ernstige consequenties voor uw gezin indien u in de streek zou blijven wonen. U vermoedt dat de aanval opgezet werd door de commandant. U werd door de vrouw van een broeder verzorgd. Van een vrouw die lid geweest was van de gemeenschap, vernam u dat jullie namen gekend waren bij de veiligheidsdienst KGB. Uiteindelijk verlieten u en uw echtgenote Armenië op 17 maart 2011. Vanuit Yerevan vlogen jullie naar Minsk, Wit-Rusland, van waar jullie werden overgebracht naar Brest. Jullie vertrokken er op 23 maart naar België, waar jullie een dag later aankwamen en dezelfde dag nog asiel aanvraagden. Op 13 juli 2013 raakte uw oudste zoon zwaargewond bij een aanval met een mes in Yerevan. Oorzaak van de aanval was een ruzie tussen uw zoon en de vader over uw zoons geloofsovertuiging en het feit dat u en uw vrouw bekend staan als landsverraders. Voordien had uw zoon ook al andere problemen gehad. Zo was hij meermaals ontslagen nadat werkgevers wisten wat hun geloofsovertuiging was en wie hun ouders waren. Uw jongste zoon was op 13 september 2014 het slachtoffer van een verkeersongeval. Ook hiervan vermoedt u dat het mogelijk met uw problemen te maken heeft.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legden u en uw vrouw de volgende documenten neer: jullie paspoorten, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw, drie publicaties van uw religieuze gemeenschap, een medisch attest op naam van uw zoon David, een foto van de verwonding die hij opgelopen had en twee attesten op naam van uw vrouw van een psychiater en een psycholoog in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met medeburgers en de militaire en burgerlijke overheden omwille van lidmaatschap van en activiteiten voor de Pinkstergemeenschap in Armenië. Zo zou er onder andere schande gesproken zijn over u en uw vrouw, zou de politie meermaals getracht hebben om u valselijk te beschuldigen van strafbare feiten, zou u door onbekenden bedreigd zijn, zou u door militairen aangevallen zijn nadat uw predikingswerk had geleid tot conflicten onder soldaten en zou uw vrouw een inadequate medische behandeling gekregen hebben. (CGVS 1 d.d.17/06/2011, p.11 e.v.) Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u voor uw leven (vragenlijst CGVS, vraag 3.4) al weet u niet concreet wat er zou kunnen gebeuren (CGVS 1, p.21).

Er dient evenwel besloten worden dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt weliswaar dat de Pinkstergemeenschappen, net als andere niet traditionele christelijke kerken, in Armenië bepaalde problemen kunnen ondervinden. Aanhangers van de Pinkstergemeenschappen vormen een zeer kleine minderheid in Armenië, waar de Armeens Apostolische Kerk een dominante positie inneemt. Niet-apostolische religieuze organisaties en hun aanhangers kunnen problemen kennen bij het bouwen van gebedsplaatsen, bij gewetensbezwaren bij de militaire dienst, met de verregaande indringing van de Apostolische Kerk in scholen, gevangenissen en het leger, met de impact van publicaties die religieuze intolerantie propageren en met ontslag op het werk omwille van religieuze overwegingen. De dominantie positie van de Apostolische Kerk en een conservatieve samenleving vertalen zich in het algemeen in een negatieve houding tegenover niet-traditionele geloofsgemeenschappen. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft in de loop van haar opzoekingswerk naar incidenten waarbij leden van Pinkstergemeenschappen gevisieerd zouden zijn in de laatste jaren slechts twee gevallen gevonden.

In het eerste geval werd een predikant van een Pinkstergemeenschap veroordeeld omdat hij een televisieploeg had verhinderd om zonder toestemming opnames te maken in een private gebedsplaats;

in het tweede geval werd een predikant van een niet nader bepaalde evangelische kerk in Yerevan bedreigd door een man met een mes en werd zijn secretaresse twee dagen later het slachtoffer van een poging tot ontvoering. Hoewel er dus sprake is van bepaalde problemen die niettraditionele religies – waaronder de Pinkstergemeenschappen – en hun aanhangers kunnen kennen, is de situatie geenszins van dien aard dat deze gelijkgesteld kan worden aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het bovenstaande is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, ondanks de door u verklaarde problemen in Armenië, meermaals het land hebt verlaten en telkens teruggekeerd bent. Uit de gegevens in uw paspoort blijkt immers dat u van mei tot december 2007, van mei tot december 2008, van maart tot april 2009, van augustus tot oktober 2009, en van maart tot november 2010 in Rusland (met korte periodes in Oekraïne) hebt verbleven. U keerde evenwel telkens terug naar Armenië. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat in de periode 2005 tot 2011 meerdere malen ernstig geviseerd zou zijn door de ordediensten en derden die volgens u handelden in opdracht van uw rivaal, de priester van Talin. (CGVS 2 d.d.14/10/2014, p.22-25) De vaststelling dat u telkens naar Armenië terugkeerde ondanks dat u het slachtoffer zou zijn geweest van dergelijke ernstige (vervolgings)feiten en ondanks het feit dat volgens u ook de houding jegens u en uw vrouw van de gemeenschap waarin u woonde uiterst negatief zou zijn geweest (CGVS 1, p.12-13), doet ernstige twijfels rijzen omtrent de door u verklaarde vrees. De vraag rijst immers waarom u, die duidelijk de mogelijkheden had om legaal het land te verlaten en lange tijd in het buitenland te verblijven, niet eerder van deze mogelijkheid gebruik hebt gemaakt om internationale bescherming te zoeken in een derde land, hetgeen u uiteindelijk pas in 2011 hebt gedaan. Afgaande op uw verklaringen zou jullie reis naar Europa vanuit Armenië ook weinig voorbereidingswerk hebben gevergd. Immers, het laatste vervolgingsfeit zou plaatsgevonden hebben op 10 maart 2011 (CGVS 2, p.21) waarop u en uw echtgenote zouden Armenië al op 17 maart verlaten hebben en op 23 maart 2011 vanuit Minsk naar België zijn gereisd (CGVS 1, p.6). Gevraagd waarom u telkens terugkeerde ondanks de problemen, stelde u dat uw gezin nog in Armenië was. (CGVS 3 d.d.23/12/2014, p.4) Toen u daarop gevraagd was of het niet mogelijk was geweest om eerder samen met uw gezin te vluchten, antwoordde u enerzijds zeer vaag dat het “ook mogelijk moest zijn” en anderzijds dat u pas bij het laatste incident concreet bedreigd was, en er voordien geen dergelijke ernstige incidenten geweest waren. (CGVS 3, p.4) Deze verklaring overtuigt geenszins. Zoals hierboven reeds uiteengezet, ging u vaak naar Rusland en kon ook het vertrek van u en uw echtgenote uit Armenië in 2011 klaarblijkelijk zeer snel geregeld worden. Bovendien dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw stelling dat u bij het laatste incident (in maart 2011) “concreet” bedreigd werd maar er voordien geen dergelijke ernstige feiten waren gebeurd. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de politie voordien reeds twee keer zou hebben geprobeerd om een valse strafzaak tegen u te fabriceren en zou u ook reeds onder bedreiging van een vuurwapen meegenomen zijn naar een afgelegen plek, alwaar u tevens bedreigd zou zijn (CGVS 2, p.22-24). Indien deze feiten werkelijk plaatsgevonden zouden hebben op de manier zoals u ze hebt beschreven, kan er bezwaarlijk aangenomen worden dat het hier geen (voldoende) ernstige feiten betreft. Bovendien gaf u zelf aan dat uw vrouw zelfmoord trachtte te plegen nadat ze de vernederingen door derden niet maar aankon (CGVS 1, p.13) en bevestigde u dat u al voor 2011 had gedacht om te vluchten uit Armenië (CGVS 3, p.4), verklaringen die, indien waarheidsgetrouw, verdere indicaties vormen voor de ernst van jullie situatie.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de verschillende incidenten waarbij u geviseerd zou zijn, verschillende ernstige inconsistenties bevatten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw situering in de tijd van de voornaamste vervolgingsfeiten voor de vermeende aanval in 2011, uiterst vaag en inconsistent zijn. Zo kon u betreffende de twee pogingen van de politie om u valselijk te beschuldigen van strafbare feiten – waarbij u meegenomen werd naar het politiekantoor maar telkens bij gebrek aan bewijzen zou zijn vrijgelaten – niet aangeven in welke maand dit gebeurde. (CGVS 1, p.13-14, 15) Bovendien waren uw verklaringen over de jaren waarin deze feiten zich zouden hebben afgespeeld inconsistent. Zo verklaarde u in eerste instantie dat de poging om drugs bij u te plaatsen en het incident waarbij u door gewapende burgers was meegenomen, plaatsvonden in 2010 (CGVS 1, p.14) en de poging om u te beschuldigen van handel in valse dollars in 2005 (CGVS 1, p.15). Tijdens het tweede gehoor bleek u in eerste instantie dan weer niet te weten in welk jaar u werd meegenomen door onbekende burgers (CGVS 2, p.23), om later twijfelend te stellen dat het 2008 of 2010 was, om uiteindelijk aan te geven dat u dacht dat het 2008 was (CGVS 2, p.24). Aangaande de zaak met de drugs kon u evenmin nog aangeven in welk jaar het was (CGVS 2, p.25); betreffende de zaak met het valse geld gaf u opnieuw aan dat het in 2005 was. (CGVS 2, p.23)

Dit laatste valt echter niet te rijmen met uw verklaring als zou de laatste poging om een strafzaak tegen u te fabriceren deze met het valse geld geweest zijn (CGVS 2, p.22, 25), aangezien deze volgens u in

2005 plaatsvond en u eerder had aangegeven dat de poging met de drugs in 2010 gebeurde (supra). Toen u later opnieuw werd gevraagd welke zaak het meest recent was, stelde u plotseling weer dat dit de zaak met de drugs was (CGVS 2, p.26), hetgeen opnieuw tegenstrijdig is. Ten slotte werd u ook gevraagd of een bepaalde gegeven volgde chronologisch correct was, ten slotte, moest u het antwoord schuldig blijven. (CGVS 2, p.25) Aangaande de pogingen van de ordediensten om valse zaken tegen u te fabriceren dient bovendien nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen op een belangrijk punt zeer vaag waren. Dat u kon niet zeggen hoeveel dergelijke pogingen er zijn geweest (CGVS 2, p.22), is bezwaarlijk aannemelijk te noemen indien u werkelijk dergelijke problemen zou hebben gekend. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten. Immers, van de vervolgingsfeiten die de kern van het asielrelaas uitmaken, mag verwacht worden dat een asielzoeker deze bij benadering correct in de tijd kan plaatsen.

Aangaande het incident waarbij u van thuis uit zou zijn meegenomen door personen in burger, werden verder na grondig onderzoek van de gehoorverslagen nog andere inconsistenties vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u meegenomen werd door één persoon. (CGVS 1, p.15-16) Tijdens het tweede gehoor had u het dan weer over "die mannen" en gebruikte u meermaals een meervoudsvorm. (CGVS 2, p.23-24) Tijdens het derde gehoor had u het opnieuw over één persoon. (CGVS 3, p.8) Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bleef u erbij dat het slechts één persoon was. (CGVS 3, p.9) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u de man in kwestie had herkend maar desondanks geen klacht had ingediend tegen hem. (CGVS 1, p.16) Na een uitgebreide analyse van uw verklaringen werd vastgesteld dat u tijdens het derde gehoor integendeel stelde u dat u de man niet kende. (CGVS 3, p.8) Daarnaast gaf u tijdens dit laatste gehoor in eerste instantie aan dat de man bij de politie werkte (CGVS 3, p.8) om even later dan weer te stellen dat het louter een vermoeden van u was dat hij voor de ordediensten of geheime dienst werkte (CGVS 3, p.9). Ten slotte verklaarde u tijdens het derde gehoor nog dat u niet weet in wiens naam de man deze actie had ondernomen of door wie hij was gezonden (CGVS 3, p.8), terwijl u in het gehoor voordien nog had gesteld dat dit incident georganiseerd was door de priester, uw neef en de burgemeester omdat uw belager(s) de woorden van de priester herhaalden (CGVS 2, p.24). Daarenboven dient, eveneens na grondige analyse van jullie verklaringen, opgemerkt te worden dat ook tussen de verklaringen van uw vrouw en de uwe een inconsistentie werd vastgesteld. Uw vrouw gaf aan dat zij, behalve lezen en bidden, niets gedaan had nadat u was meegenomen. (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.11) U verklaarde dan weer dat zij uw zonen had weggestuurd om u te gaan zoeken. (CGVS 3, p.9) Deze inconsistenties en tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name het incident waarbij u van thuis uit zou zijn meegenomen en bedreigd, zodat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt. Tevens wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor aangetast.

Ook wat betreft het incident in maart 2011 waarbij u geslagen zou zijn, werden na grondige analyse van jullie verklaringen, voorts vaststellingen gedaan die de aannemelijkheid ervan aantasten. Zo legde u ten eerste inconsistente verklaringen af bij de vraag of dit de eerste maal was dat u uitdrukkelijk beschuldigd werd van landsverraad. Tijdens uw derde gehoor stelde u dat dit in 2011 was (toen u aangevallen werd). (CGVS 3, p.4) Echter, in het kader van uw eerste gehoor had u eerder al verklaard dat de politie in 2010, toen u op het politiekantoor was nadat er drugs gevonden waren in uw auto, ermee had gedreigd om u te beschuldigen van landsverraad. Bovendien zouden er ook toen reeds dreigementen aan het adres van uw familie zijn geuit indien u het land niet zou verlaten. (CGVS 1, p.14) Dit zou betekenen dat dezelfde dreigementen die in 2011 zouden zijn geuit door de militairen (CGVS 3, p.4) reeds eerder door de politie zouden zijn geuit. Verder bleken de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande deze beschuldiging van landsverraad tegenstrijdig. U verklaarde dat u uw vrouw hierover pas inlichtte nadat jullie in België aangekomen waren. (CGVS 3, p.5) Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u haar hierover reeds inlichtte voordat jullie vertrokken uit Armenië en nadat er beslist was door de gemeenschap dat jullie dienden te vluchten (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.18). Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van uw asielrelaas, aangezien dit incident de rechtstreeks aanleiding zou hebben gevormd voor de beslissing om te vertrekken en dit incident volgens u de eerste concrete ernstige bedreigingen aan het adres van u en uw gezin waren (CGVS 3, p.4) en de eerste keer dat er concreet zou zijn gesproken over landsverraad (supra).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u zich, gezien de toestand waarin u zich zou hebben bevonden – u zou het bewustzijn verloren hebben, uw nieren zouden er slecht aan toe geweest zijn, uw neus zou gebroken zijn (CGVS 1, p.12) en volgens uw vrouw was u zwaargewond, in die mate dat u niet kon zitten (D. S. – CGVS d.d.17/06/2011, p.6) – niet naar een ziekenhuis zou zijn gegaan om uw verwondingen grondig te laten onderzoeken. Bovendien is de reden die u hiervoor opgaf evenmin overtuigend.

U stelde dat u, indien u naar het ziekenhuis was gegaan, de ordediensten een zaak zouden moeten opstarten tegen de ouders hetgeen u niet wilde omdat u niemand pijn wilde doen. (CGVS 1, p.17)

Echter, u had eveneens de mogelijkheid om de daders niet te benoemen. Bovendien lijkt u hiermee aan te geven dat de autoriteiten op zouden treden tegen de daders, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met de verklaring van uw vrouw voor het feit dat u niet naar het ziekenhuis gebracht werd, namelijk dat indien de politie zou komen men de schuld in jullie schoenen zou trachten te schuiven (D. S. – CGVS d.d.17/06/2011, p.6).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw echtgenote aangaande dit incident tijdens haar laatste gehoor op bepaalde punten zeer vaag waren en bovendien veel minder gedetailleerd dan haar vroegere verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo stelde zij zich niet meer te kunnen herinneren wie u naar huis bracht, wie u beneden had gevonden en of de kinderen op dat moment thuis waren en evenmin bleek zij te weten door wie u was aangevallen – en u zou er haar ook niet over verteld hebben - (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.16-17), en dit terwijl zij voordien had verteld dat het jullie zonen waren geweest die u naar het appartement hadden gebracht en dat u was aangevallen door mannen in legeruniformen, hetgeen u haar zou hebben verteld na de aanval (D. S. – CGVS d.d.17/06/2011, p.6). Uw vrouw riep ter verklaring geheugenproblemen in en stelde dat ze er op het moment van het incident slechter aan toe was dan u. (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.17) Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Indien dit werkelijk het geval geweest zou zijn, rijst immers de vraag waarom uw echtgenote tijdens een eerder gehoor de voormelde zaken wel wist. Bovendien waren de verklaringen van uw echtgenote op andere punten tijdens het laatste gehoor wel degelijk gedetailleerd. De twee attesten van een psycholoog en psychiater in België maken melding van verschillende (psychische) problemen, waaronder concentratieproblemen, maar niet van geheugenproblemen. Deze vaststellingen hebben betrekking op een kernelement van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg verder de aannemelijkheid ervan.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst aannemelijk te maken.

Wat betreft de problemen bij de medische behandeling van uw echtgenote, dient opgemerkt te worden dat in deze onvoldoende elementen aanwezig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de reacties in het ziekenhuis van Talin, waar men op de hoogte zou zijn geweest van jullie geloofsovertuiging, en de slechte behandeling daar, dient opgemerkt te worden dat, hoe afkeurenswaardig deze houding ook is, u zelf aangaf dat uw echtgenote wel een medische behandeling kreeg in Yerevan en dat zij daar ook op controle ging. (CGVS 1, p.19) Hoewel ook daar de behandeling niet goed zou zijn geweest, blijkt uit uw verklaringen niet dat uw geloofsovertuiging aan de basis hiervan zou hebben gelegen. U gaf immers zelf aan dat u niet wist of de dokters in Yerevan op de hoogte waren hiervan. (CGVS 1, p.19) Wat betreft de behandeling zelf gaf u aan dat uw vrouw één keer geopereerd werd en dat hierbij fouten waren gemaakt. U kon evenwel zelf niet aangeven of dit te wijten was aan onkunde of moedwillig verzuim. (CGVS 1, p.19) Bovendien zouden jullie zelf, ondanks ernstige risico's, een andere operatie geweigerd hebben nadat een medisch probleem was vastgesteld. (CGVS 1, p.19) Wat betreft het feit dat men geld zou hebben gevraagd, gaf u zelf aan dat dit een algemeen heersende praktijk is in Armenië. (CGVS 1, p.16) Bijgevolg kan er, wat betreft de medische behandeling, niet besloten worden dat het leven of de fysieke integriteit van uw echtgenote in Yerevan intentioneel in gevaar werd gebracht.

Wat betreft de problemen van uw zonen, dient opgemerkt te worden dat in deze niet zonder meer een verband kan worden vastgesteld met de door u verklaarde problemen, zoals u beweert (CGVS 2, p.6, 8, 10). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas reeds onaannemelijk werd bevonden, zodat er evenmin geloof gehecht kan worden aan het verband dat u legt met de aanval op uw zoon. Evenmin kan er zonder meer van uit gegaan worden dat de aanval effectief werd ingegeven door de geloofsovertuiging van uw zoon. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u aangaande dit incident geen enkel document neerlegt waaruit dit motief zou blijken, en dit ondanks het feit dat er een strafrechtelijk onderzoek loopt naar de dader, die later opgepakt is (CGVS 2, p.5). Verder dient eveneens te worden gewezen op de eerder aangehaalde informatie betreffende de situatie van de Pinkstergemeenschap in Armenië, waarin geen vergelijkbaar incident wordt vermeld. Indien een dergelijk zwaarwichtig incident werkelijk ingegeven zou zijn door religieuze motieven, en indien ook andere leidinggevende figuren van de gemeenschap hiervan op de hoogte zouden zijn, zoals u beweert (CGVS 2, p.8) Verder dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk maakt dat de dader wist dat uw zoon lid is van de Pinkstergemeenschap. Immers, gevraagd hoe de dader dit wist, antwoordde u in vage termen dat “het niet moeilijk is om te weten” en dat ze “ook het woord van God horen en bezoeken brengen”. Gevraagd om verduidelijking, stelde u dan weer dat de bijeenkomsten niet in kerken gebeuren.

Toen u daarop werd tegengeworpen dat het in dit geval moeilijker lijkt om te weten dat iemand lid is van de Pinkstergemeenschap, stelde u dat mensen dit steeds zullen merken omdat jullie anders het woord van God prediken. (CGVS 2, p.7) Echter, uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw zoon niet predikt

zoals u (CGVS 2, p.8), zodat opnieuw de vraag rijst hoe de dader zou weten dat uw zoon lid is van de Pinkstergemeenschap. U kon voorts niet zeggen of uw zoon de dader kende, noch antwoordde u concreet op de vraag of hij in hetzelfde gebouw woonde als uw zoon, aangezien de ruzie die voorafging aan de aanval op de binnenplaats plaatsvond. (CGVS 2, p.6) Gelet op het voorgaande kan er op basis van uw verklaringen en documenten niet zonder meer besloten worden dat de aanval in de omstandigheden en omwille van de reden die u hebt aangehaald, gebeurd is.

Dit geldt eveneens voor de overige problemen die uw oudste zoon zou hebben gekend. U haalde aan dat hij omwille van zijn religieuze overtuiging en het feit dat u zijn vader bent meermaals ontslagen werd op zijn werk. (CGVS 2, p.8) Gevraagd waarom u denkt dat de familieband een reden is voor het ontslag, stelde u louter dat u geen andere reden ziet. (CGVS 2, p.9) Echter, een werkgever kan om allerlei (bv. economische of praktische) redenen ontslagen worden, zeker in een sector als de horeca en indien hij niet officieel aan de slag was, zoals uw zoon (CGVS 2, p.9). Bovendien overtuigen uw verklaringen nog op een ander punt niet. Gevraagd hoe werkgevers zouden weten wie u bent en wat uw (vermeende) achtergrond is, stelde u dat u "geregistreerd stond bij de KGB". Even later gaf u dan weer aan dat een horeca-uitbater dit allicht niet weet dat u geregistreerd staat bij de KGB en gaf u toe dat ze uw zoon ontslaan als ze er achter komen dat hij lid is van de Pinkstergemeenschap. (CGVS 2, p.10) Gelet op het voorgaande maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat het ontslag van uw zoon te maken heeft met uw persoon. Gelet op de eerder aangehaalde informatie over de situatie van de Pinkstergemeenschap in Armenië, kan er wel sprake zijn van (algemene) discriminatie op de arbeidsmarkt, maar is deze discriminatie an sich onvoldoende om te spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het voorval met uw andere zoon dient opgemerkt te worden dat ook hier geen verband met uw vermeende problemen kan worden vastgesteld. Hij zou een verkeersongeval met zijn motorfiets hebben gehad. Ook u was niet zeker van een verband met uw problemen, al vond u het vreemd dat het plaatsvond op de verjaardag van uw andere zoon. (CGVS 2, p.10, 11) Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er een inconsistentie zit in uw verklaringen, waardoor er vraagtekens geplaatst dienen te worden bij de geloofwaardigheid ervan. U stelde dat het incident plaatsvond op 30 september 2014 (CGVS 2, p.11). Echter, u noch uw echtgenote hebben 30 september opgegeven als geboortedatum van uw oudste zoon (DVZ, rubriek 16). Wat er ook van zij, louter het feit dat dit incident plaatsgevonden zou hebben op de verjaardag van uw oudste zoon, is geenszins voldoende om het te beschouwen als een vervolgingsfeit en niet als een toevallig verkeersongeluk.

Wat betreft de overige problemen die u en uw echtgenote zouden hebben gekend in Armenië met medeburgers omwille van jullie geloofsovertuiging – vernederingen, sociaal isolement – ten slotte, dient vastgesteld te worden dat ook deze niet volstaan om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Vooreerst blijkt uit de algemene informatie (supra) niet dat er in Armenië sprake is van een situatie die gelijk gesteld kan worden aan vervolging. Indien het klimaat in het dorp waar jullie (minstens een deel van de tijd) woonden en/of de regio Talin om bepaalde reden toch onhoudbaar zou zijn geweest/dreigde te worden voor u en uw echtgenote, dient er op te worden gewezen dat jullie in Yerevan een vestigingsalternatief hadden. Uw echtgenote gaf immers aan dat jullie minstens een groot deel van de tijd in Yerevan woonden in verschillende huurhuizen. (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.7-8, 14) U gaf verder aan dat jullie geen problemen gekend hebben in Yerevan (CGVS 2, p.26) Uw echtgenote maakte evenmin melding van problemen in Yerevan, en stelde zelfs dat Yerevan een grote stad is waar de mensen niet alles van elkaar weten (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.14). Een dergelijke relatieve anonimiteit is een bijkomend positief aspect voor het vestigingsalternatief. Toen u gevraagd werd of u zich niet permanent in Yerevan kon vestigen, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u er geen woning had en u al bedreigd werd. (CGVS 2, p.26) Dit kan evenwel niet beschouwd worden als een afdoende verklaring. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen problemen met de autoriteiten alsook de bedreigingen in Talin door derden onaannemelijk bevonden werden. Daarnaast gaf uw vrouw aan dat jullie steeds een woning gehuurd hadden in Yerevan (supra), zodat ook een gebrek aan huisvesting niet ingeroepen kan worden.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om deze conclusie te wijzigen. De paspoorten van u en uw vrouw bevatten, naast reisgegevens, louter identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Ook uw huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakte van uw echtgenote bevatten enkel persoonlijke informatie die niet ter discussie staan. De religieuze publicaties bevatten geen

concreet verband met de door u aangehaalde problemen. (CGVS 1, p.6) Het medisch attest en de foto van uw zoon vormen een begin van bewijs van de aanval. Dat uw zoon het slachtoffer werd van een aanval, wordt door mij niet betwist. Echter, uit geen van de twee stukken blijkt dat hij omwille van zijn familieband met u of omwille van zijn geloofsovertuiging aangevallen werd. De attesten van de psycholoog en psychiater op naam van uw vrouw, ten slotte, wijzen er op dat uw echtgenote psychische en fysieke moeilijkheden heeft (gekend). Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor de toestand van uw echtgenote, dient er opgemerkt te worden dat uit de attesten niet blijkt dat uw echtgenote niet in staat was om gehoord te worden of dat er aan haar verklaringen geen waarde gehecht kan worden. Bovendien is de motivering van onderhavige beslissing voornamelijk gebaseerd op uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster S.D. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Talin, gelegen in Armenië. U woonde afwisselend daar en, wanneer uw man R.D. (OV 6.787.975) naar Moskou ging, in Yerevan. U en uw man werden in 1997 lid van de Pinkstergemeenschap in Armenië. Omwille van jullie geloofsovertuiging kenden jullie er problemen met medeburgers en de autoriteiten, vooral sinds 2005, het jaar waarin uw man begon te prediken. Mensen zeiden kwetsende en vernederende zaken over jullie, waarbij het één maal tot een handgemeen kwam tussen u en enkele burens. Ook werd uw man een keer 's avonds meegenomen door enkele onbekenden die naar jullie woning gekomen waren. Daarnaast kende uw man problemen met de autoriteiten. Het meest ernstige incident vond plaats op 10 maart 2011, toen hij door enkele mannen in militaire uniformen ernstig werd geslagen voor de ingang van het appartementsgebouw waar jullie woonden. Hierna werd er besloten dat het best was dat jullie Armenië zouden verlaten. U en uw man vertrokken op 17 maart 2011 met het vliegtuig naar Minsk, Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisden jullie op 23 maart 2011 verder naar België, waar jullie de dag nadien arriveerden en asiel aanvroegen. In 2014 kenden jullie twee zonen nog problemen in Armenië. Uw jongste zoon werd aangereden op zijn motorfiets; uw oudste zoon werd zwaargewond bij een aanval in Yerevan.

B. Motivering

Uit het geheel van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot R.D. beroept. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met medeburgers en de militaire en burgerlijke overheden omwille van lidmaatschap van en activiteiten voor de Pinkstergemeenschap in Armenië. Zo zou er onder andere schande gesproken zijn over u en uw vrouw, zou de politie meermaals getracht hebben om u valselijk te beschuldigen van strafbare feiten, zou u door onbekenden bedreigd zijn, zou u door militairen aangevallen zijn nadat uw predikingswerk had geleid tot conflicten onder soldaten en zou uw vrouw een inadequate medische behandeling gekregen hebben. (CGVS 1 d.d.17/06/2011, p.11 e.v.) Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u voor uw leven (vragenlijst CGVS, vraag 3.4) al weet u niet concreet wat er zou kunnen gebeuren (CGVS 1, p.21).

Er dient evenwel besloten worden dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt weliswaar dat de Pinkstergemeenschappen, net als andere niet traditionele christelijke kerken, in Armenië bepaalde problemen kunnen ondervinden. Aanhangers van de Pinkstergemeenschappen vormen een zeer kleine minderheid in Armenië, waar de Armeens Apostolische Kerk een dominante positie inneemt.

Niet-apostolische religieuze organisaties en hun aanhangers kunnen problemen kennen bij het bouwen van gebedsplaatsen, bij gewetensbezwaren bij de militaire dienst, met de verregaande indringing van de Apostolische Kerk in scholen, gevangenis en het leger, met de impact van publicaties die religieuze intolerantie propageren en met ontslag op het werk omwille van religieuze

overwegingen. De dominante positie van de Apostolische Kerk en een conservatieve samenleving vertalen zich in het algemeen in een negatieve houding tegenover niet-traditionele geloofsgemeenschappen. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaatgeneraal, heeft in de loop van haar opzoekingswerk naar incidenten waarbij leden van Pinkstergemeenschappen geïdoleerd zouden zijn in de laatste jaren slechts twee gevallen gevonden. In het eerste geval werd een predikant van een Pinkstergemeenschap veroordeeld omdat hij een televisieploeg had verhinderd om zonder toestemming opnames te maken in een private gebedsplaats; in het tweede geval werd een predikant van een niet nader bepaalde evangelische kerk in Yerevan bedreigd door een man met een mes en werd zijn secretaresse twee dagen later het slachtoffer van een poging tot ontvoering. Hoewel er dus sprake is van bepaalde problemen die niettraditionele religies – waaronder de Pinkstergemeenschappen – en hun aanhangers kunnen kennen, is de situatie geenszins van dien aard dat deze gelijkgesteld kan worden aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het bovenstaande is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, ondanks de door u verklaarde problemen in Armenië, meermaals het land hebt verlaten en telkens teruggekeerd bent. Uit de gegevens in uw paspoort blijkt immers dat u van mei tot december 2007, van mei tot december 2008, van maart tot april 2009, van augustus tot oktober 2009, en van maart tot november 2010 in Rusland (met korte periodes in Oekraïne) hebt verbleven. U keerde evenwel telkens terug naar Armenië. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat in de periode 2005 tot 2011 meerdere malen ernstig geïdoleerd zou zijn door de ordediensten en derden die volgens u handelden in opdracht van uw rivaal, de priester van Talin. (CGVS 2 d.d.14/10/2014, p.22-25) De vaststelling dat u telkens naar Armenië terugkeerde ondanks dat u het slachtoffer zou zijn geweest van dergelijke ernstige (vervolgings)feiten en ondanks het feit dat volgens u ook de houding jegens u en uw vrouw van de gemeenschap waarin u woonde uiterst negatief zou zijn geweest (CGVS 1, p.12-13), doet ernstige twijfels rijzen omtrent de door u verklaarde vrees. De vraag rijst immers waarom u, die duidelijk de mogelijkheden had om legaal het land te verlaten en lange tijd in het buitenland te verblijven, niet eerder van deze mogelijkheid gebruik hebt gemaakt om internationale bescherming te zoeken in een derde land, hetgeen u uiteindelijk pas in 2011 hebt gedaan. Afgaande op uw verklaringen zou jullie reis naar Europa vanuit Armenië ook weinig voorbereidingswerk hebben gevergd. Immers, het laatste vervolgingsfeit zou plaatsgevonden hebben op 10 maart 2011 (CGVS 2, p.21) waarop u en uw echtgenote zouden Armenië al op 17 maart verlaten hebben en op 23 maart 2011 vanuit Minsk naar België zijn gereisd (CGVS 1, p.6). Gevraagd waarom u telkens terugkeerde ondanks de problemen, stelde u dat uw gezin nog in Armenië was. (CGVS 3 d.d.23/12/2014, p.4) Toen u daarop gevraagd was of het niet mogelijk was geweest om eerder samen met uw gezin te vluchten, antwoordde u enerzijds zeer vaag dat het “ook mogelijk moest zijn” en anderzijds dat u pas bij het laatste incident concreet bedreigd was, en er voordien geen dergelijke ernstige incidenten geweest waren. (CGVS 3, p.4) Deze verklaring overtuigt geenszins. Zoals hierboven reeds uiteengezet, ging u vaak naar Rusland en kon ook het vertrek van u en uw echtgenote uit Armenië in 2011 klaarblijkelijk zeer snel geregeld worden. Bovendien dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw stelling dat u bij het laatste incident (in maart 2011) “concreet” bedreigd werd maar er voordien geen dergelijke ernstige feiten waren gebeurd. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de politie voordien reeds twee keer zou hebben geprobeerd om een valse strafzaak tegen u te fabriceren en zou u ook reeds onder bedreiging van een vuurwapen meegenomen zijn naar een afgelegen plek, alwaar u tevens bedreigd zou zijn (CGVS 2, p.22-24). Indien deze feiten werkelijk plaatsgevonden zouden hebben op de manier zoals u ze hebt beschreven, kan er bezwaarlijk aangenomen worden dat het hier geen (voldoende) ernstige feiten betreft. Bovendien gaf u zelf aan dat uw vrouw zelfmoord trachtte te plegen nadat ze de vernederingen door derden niet maar aankon (CGVS 1, p.13) en bevestigde u dat u al voor 2011 had gedacht om te vluchten uit Armenië (CGVS 3, p.4), verklaringen die, indien waarheidsgetrouw, verdere indicaties vormen voor de ernst van jullie situatie.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de verschillende incidenten waarbij u geïdoleerd zou zijn, verschillende ernstige inconsistenties bevatten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw situering in de tijd van de voornaamste vervolgingsfeiten voor de vermeende aanval in 2011, uiterst vaag en inconsistent zijn. Zo kon u betreffende de twee pogingen van de politie om u valselijk te beschuldigen van strafbare feiten – waarbij u meegenomen werd naar het politiekantoor maar telkens bij gebrek aan bewijzen zou zijn vrijgelaten – niet aangeven in welke maand dit gebeurde. (CGVS 1, p.13-14, 15) Bovendien waren uw verklaringen over de jaren waarin deze feiten zich zouden hebben afgespeeld inconsistent.

Zo verklaarde u in eerste instantie dat de poging om drugs bij u te plaatsen en het incident waarbij u door gewapende burgers was meegenomen, plaatsvonden in 2010 (CGVS 1, p.14) en de poging om u te beschuldigen van handel in valse dollars in 2005 (CGVS 1, p.15). Tijdens het tweede gehoor bleek u in eerste instantie dan weer niet te weten in welk jaar u werd meegenomen door onbekende burgers

(CGVS 2, p.23), om later twijfelend te stellen dat het 2008 of 2010 was, om uiteindelijk aan te geven dat u dacht dat het 2008 was (CGVS 2, p.24). Aangaande de zaak met de drugs kon u evenmin nog aangeven in welk jaar het was (CGVS 2, p.25); betreffende de zaak met het valse geld gaf u opnieuw aan dat het in 2005 was. (CGVS 2, p.23) Dit laatste valt echter niet te rijmen met uw verklaring als zou de laatste poging om een strafzaak tegen u te fabriceren deze met het valse geld geweest zijn (CGVS 2, p.22, 25), aangezien deze volgens u in 2005 plaatsvond en u eerder had aangegeven dat de poging met de drugs in 2010 gebeurde (supra). Toen u later opnieuw werd gevraagd welke zaak het meest recent was, stelde u plotseling weer dat dit de zaak met de drugs was (CGVS 2, p.26), hetgeen opnieuw tegenstrijdig is. Ten slotte werd u ook gevraagd of een bepaalde gegeven volgorde chronologisch correct was, ten slotte, moest u het antwoord schuldig blijven. (CGVS 2, p.25) Aangaande de pogingen van de ordediensten om valse zaken tegen u te fabriceren dient bovendien nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen op een belangrijk punt zeer vaag waren. Dat u kon niet zeggen hoeveel dergelijke pogingen er zijn geweest (CGVS 2, p.22), is bezwaarlijk aannemelijk te noemen indien u werkelijk dergelijke problemen zou hebben gekend. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten. Immers, van de vervolgingsfeiten die de kern van het asielrelaas uitmaken, mag verwacht worden dat een asielzoeker deze bij benadering correct in de tijd kan plaatsen.

Aangaande het incident waarbij u van thuis uit zou zijn meegenomen door personen in burger, werden verder na grondig onderzoek van de gehoorverslagen nog andere inconsistenties vastgesteld. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u meegenomen werd door één persoon. (CGVS 1, p.15-16) Tijdens het tweede gehoor had u het dan weer over "die mannen" en gebruikte u meermaals een meervoudsvorm. (CGVS 2, p.23-24) Tijdens het derde gehoor had u het opnieuw over één persoon. (CGVS 3, p.8) Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bleef u erbij dat het slechts één persoon was. (CGVS 3, p.9) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u de man in kwestie had herkend maar desondanks geen klacht had ingediend tegen hem. (CGVS 1, p.16) Na een uitgebreide analyse van uw verklaringen werd vastgesteld dat u tijdens het derde gehoor integendeel stelde u dat u de man niet kende. (CGVS 3, p.8) Daarnaast gaf u tijdens dit laatste gehoor in eerste instantie aan dat de man bij de politie werkte (CGVS 3, p.8) om even later dan weer te stellen dat het louter een vermoeden van u was dat hij voor de ordediensten of geheime dienst werkte (CGVS 3, p.9). Ten slotte verklaarde u tijdens het derde gehoor nog dat u niet weet in wiens naam de man deze actie had ondernomen of door wie hij was gezonden (CGVS 3, p.8), terwijl u in het gehoor voordien nog had gesteld dat dit incident georganiseerd was door de priester, uw neef en de burgemeester omdat uw belager(s) de woorden van de priester herhaalden (CGVS 2, p.24). Daarenboven dient, eveneens na grondige analyse van jullie verklaringen, opgemerkt te worden dat ook tussen de verklaringen van uw vrouw en de uwe een inconsistentie werd vastgesteld. Uw vrouw gaf aan dat zij, behalve lezen en bidden, niets gedaan had nadat u was meegenomen. (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.11) U verklaarde dan weer dat zij uw zonen had weggestuurd om u te gaan zoeken. (CGVS 3, p.9) Deze inconsistenties en tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name het incident waarbij u van thuis uit zou zijn meegenomen en bedreigd, zodat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt. Tevens wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor aangetast.

Ook wat betreft het incident in maart 2011 waarbij u geslagen zou zijn, werden na grondige analyse van jullie verklaringen, voorts vaststellingen gedaan die de aannemelijkheid ervan aantasten. Zo legde u ten eerste inconsistente verklaringen af bij de vraag of dit de eerste maal was dat u uitdrukkelijk beschuldigd werd van landsverraad. Tijdens uw derde gehoor stelde u dat dit in 2011 was (toen u aangevallen werd). (CGVS 3, p.4) Echter, in het kader van uw eerste gehoor had u eerder al verklaard dat de politie in 2010, toen u op het politiekantoor was nadat er drugs gevonden waren in uw auto, ermee had gedreigd om u te beschuldigen van landsverraad. Bovendien zouden er ook toen reeds dreigementen aan het adres van uw familie zijn geuit indien u het land niet zou verlaten. (CGVS 1, p.14) Dit zou betekenen dat dezelfde dreigementen die in 2011 zouden zijn geuit door de militairen (CGVS 3, p.4) reeds eerder door de politie zouden zijn geuit. Verder bleken de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande deze beschuldiging van landsverraad tegenstrijdig. U verklaarde dat u uw vrouw hierover pas inlichtte nadat jullie in België aangekomen waren. (CGVS 3, p.5) Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u haar hierover reeds inlichtte voordat jullie vertrokken uit Armenië en nadat er beslist was door de gemeenschap dat jullie dienden te vluchten (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.18).

Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van uw asielrelaas, aangezien dit incident de rechtstreeks aanleiding zou hebben gevormd voor de beslissing om te vertrekken en dit incident volgens u de eerste concrete ernstige bedreigingen aan het adres van u en uw gezin waren (CGVS 3, p.4) en de eerste keer dat er concreet zou zijn gesproken over landsverraad (supra).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u zich, gezien de toestand waarin u zich zou hebben bevonden – u zou het bewustzijn verloren hebben, uw nieren zouden er slecht aan toe geweest zijn, uw neus zou gebroken zijn (CGVS 1, p.12) en volgens uw vrouw was u zwaargewond, in die mate dat u niet kon zitten (D. S. – CGVS d.d.17/06/2011, p.6) – niet naar een ziekenhuis zou zijn gegaan om uw verwondingen grondig te laten onderzoeken. Bovendien is de reden die u hiervoor opgaf evenmin overtuigend. U stelde dat u, indien u naar het ziekenhuis was gegaan, de ordediensten een zaak zouden moeten opstarten tegen de daders hetgeen u niet wilde omdat u niemand pijn wilde doen. (CGVS 1, p.17) Echter, u had eveneens de mogelijkheid om de daders niet te benoemen. Bovendien lijkt u hiermee aan te geven dat de autoriteiten op zouden treden tegen de daders, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met de verklaring van uw vrouw voor het feit dat u niet naar het ziekenhuis gebracht werd, namelijk dat indien de politie zou komen men de schuld in jullie schoenen zou trachten te schuiven (D. S. – CGVS d.d.17/06/2011, p.6).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw echtgenote aangaande dit incident tijdens haar laatste gehoor op bepaalde punten zeer vaag waren en bovendien veel minder gedetailleerd dan haar vroegere verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo stelde zij zich niet meer te kunnen herinneren wie u naar huis bracht, wie u beneden had gevonden en of de kinderen op dat moment thuis waren en evenmin bleek zij te weten door wie u was aangevallen – en u zou er haar ook niet over verteld hebben - (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.16-17), en dit terwijl zij voordien had verteld dat het jullie zonen waren geweest die u naar het appartement hadden gebracht en dat u was aangevallen door mannen in legeruniformen, hetgeen u haar zou hebben verteld na de aanval (D. S. – CGVS d.d.17/06/2011, p.6). Uw vrouw riep ter verklaring geheugenproblemen in en stelde dat ze er op het moment van het incident slechter aan toe was dan u. (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.17) Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Indien dit werkelijk het geval geweest zou zijn, rijst immers de vraag waarom uw echtgenote tijdens een eerder gehoor de voormelde zaken wel wist. Bovendien waren de verklaringen van uw echtgenote op andere punten tijdens het laatste gehoor wel degelijk gedetailleerd. De twee attesten van een psycholoog en psychiater in België maken melding van verschillende (psychische) problemen, waaronder concentratieproblemen, maar niet van geheugenproblemen. Deze vaststellingen hebben betrekking op een kernelement van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg verder de aannemelijkheid ervan.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst aannemelijk te maken.

Wat betreft de problemen bij de medische behandeling van uw echtgenote, dient opgemerkt te worden dat in deze onvoldoende elementen aanwezig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de reacties in het ziekenhuis van Talin, waar men op de hoogte zou zijn geweest van jullie geloofsovertuiging, en de slechte behandeling daar, dient opgemerkt te worden dat, hoe afkeurenswaardig deze houding ook is, u zelf aangaf dat uw echtgenote wel een medische behandeling kreeg in Yerevan en dat zij daar ook op controle ging. (CGVS 1, p.19) Hoewel ook daar de behandeling niet goed zou zijn geweest, blijkt uit uw verklaringen niet dat uw geloofsovertuiging aan de basis hiervan zou hebben gelegen. U gaf immers zelf aan dat u niet wist of de dokters in Yerevan op de hoogte waren hiervan. (CGVS 1, p.19) Wat betreft de behandeling zelf gaf u aan dat uw vrouw één keer geopereerd werd en dat hierbij fouten waren gemaakt. U kon evenwel zelf niet aangeven of dit te wijten was aan onkunde of moedwillig verzuim. (CGVS 1, p.19) Bovendien zouden jullie zelf, ondanks ernstige risico's, een andere operatie geweigerd hebben nadat een medisch probleem was vastgesteld. (CGVS 1, p.19) Wat betreft het feit dat men geld zou hebben gevraagd, gaf u zelf aan dat dit een algemeen heersende praktijk is in Armenië. (CGVS 1, p.16) Bijgevolg kan er, wat betreft de medische behandeling, niet besloten worden dat het leven of de fysieke integriteit van uw echtgenote in Yerevan intentioneel in gevaar werd gebracht.

Wat betreft de problemen van uw zonen, dient opgemerkt te worden dat in deze niet zonder meer een verband kan worden vastgesteld met de door u verklaarde problemen, zoals u beweert (CGVS 2, p.6, 8, 10). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas reeds onaannemelijk werd bevonden, zodat er evenmin geloof gehecht kan worden aan het verband dat u legt met de aanval op uw zoon. Evenmin kan er zonder meer van uit gegaan worden dat de aanval effectief werd ingegeven door de geloofsovertuiging van uw zoon. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u aangaande dit incident geen enkel document neerlegt waaruit dit motief zou blijken, en dit ondanks het feit dat er een strafrechtelijk onderzoek loopt naar de dader, die later opgepakt is (CGVS 2, p.5).

Verder dient eveneens te worden gewezen op de eerder aangehaalde informatie betreffende de situatie van de Pinkstergemeenschap in Armenië, waarin geen vergelijkbaar incident wordt vermeld. Indien een dergelijk zwaarwichtig incident werkelijk ingegeven zou zijn door religieuze motieven, en indien ook andere leidinggevende figuren van de gemeenschap hiervan op de hoogte zouden zijn, zoals u beweert (CGVS 2, p.8) Verder dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk maakt dat de dader wist dat uw

zoon lid is van de Pinkstergemeenschap. Immers, gevraagd hoe de dader dit wist, antwoordde u in vage termen dat "het niet moeilijk is om te weten" en dat ze "ook het woord van God horen en bezoeken brengen". Gevraagd om verduidelijking, stelde u dan weer dat de bijeenkomsten niet in kerken gebeuren. Toen u daarop werd tegengeworpen dat het in dit geval moeilijker lijkt om te weten dat iemand lid is van de Pinkstergemeenschap, stelde u dat mensen dit steeds zullen merken omdat jullie anders het woord van God prediken. (CGVS 2, p.7) Echter, uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw zoon niet predikt zoals u (CGVS 2, p.8), zodat opnieuw de vraag rijst hoe de dader zou weten dat uw zoon lid is van de Pinkstergemeenschap. U kon voorts niet zeggen of uw zoon de dader kende, noch antwoordde u concreet op de vraag of hij in hetzelfde gebouw woonde als uw zoon, aangezien de ruzie die voorafging aan de aanval op de binnenplaats plaatsvond. (CGVS 2, p.6) Gelet op het voorgaande kan er op basis van uw verklaringen en documenten niet zonder meer besloten worden dat de aanval in de omstandigheden en omwille van de reden die u hebt aangehaald, gebeurd is.

Dit geldt eveneens voor de overige problemen die uw oudste zoon zou hebben gekend. U haalde aan dat hij omwille van zijn religieuze overtuiging en het feit dat u zijn vader bent meermaals ontslagen werd op zijn werk. (CGVS 2, p.8) Gevraagd waarom u denkt dat de familieband een reden is voor het ontslag, stelde u louter dat u geen andere reden ziet. (CGVS 2, p.9) Echter, een werkgever kan om allerlei (bv. economische of praktische) redenen ontslagen worden, zeker in een sector als de horeca en indien hij niet officieel aan de slag was, zoals uw zoon (CGVS 2, p.9). Bovendien overtuigen uw verklaringen nog op een ander punt niet. Gevraagd hoe werkgevers zouden weten wie u bent en wat uw (vermeende) achtergrond is, stelde u dat u "geregistreerd stond bij de KGB". Even later gaf u dan weer aan dat een horeca-uitbater dit allicht niet weet dat u geregistreerd staat bij de KGB en gaf u toe dat ze uw zoon ontslaan als ze er achter komen dat hij lid is van de Pinkstergemeenschap. (CGVS 2, p.10) Gelet op het voorgaande maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat het ontslag van uw zoon te maken heeft met uw persoon. Gelet op de eerder aangehaalde informatie over de situatie van de Pinkstergemeenschap in Armenië, kan er wel sprake zijn van (algemene) discriminatie op de arbeidsmarkt, maar is deze discriminatie an sich onvoldoende om te spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het voorval met uw andere zoon dient opgemerkt te worden dat ook hier geen verband met uw vermeende problemen kan worden vastgesteld. Hij zou een verkeersongeval met zijn motorfiets hebben gehad. Ook u was niet zeker van een verband met uw problemen, al vond u het vreemd dat het plaatsvond op de verjaardag van uw andere zoon. (CGVS 2, p.10, 11) Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er een inconsistentie zit in uw verklaringen, waardoor er vraagtekens geplaatst dienen te worden bij de geloofwaardigheid ervan. U stelde dat het incident plaatsvond op 30 september 2014 (CGVS 2, p.11). Echter, u noch uw echtgenote hebben 30 september opgegeven als geboortedatum van uw oudste zoon (DVZ, rubriek 16). Wat er ook van zij, louter het feit dat dit incident plaatsgevonden zou hebben op de verjaardag van uw oudste zoon, is geenszins voldoende om het te beschouwen als een vervolgingsfeit en niet als een toevallig verkeersongeluk.

Wat betreft de overige problemen die u en uw echtgenote zouden hebben gekend in Armenië met medeburgers omwille van jullie geloofsovertuiging – vernederingen, sociaal isolement – ten slotte, dient vastgesteld te worden dat ook deze niet volstaan om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Vooreerst blijkt uit de algemene informatie (supra) niet dat er in Armenië sprake is van een situatie die gelijk gesteld kan worden aan vervolging. Indien het klimaat in het dorp waar jullie (minstens een deel van de tijd) woonden en/of de regio Talin om bepaalde reden toch onhoudbaar zou zijn geweest/dreigde te worden voor u en uw echtgenote, dient er op te worden gewezen dat jullie in Yerevan een vestigingsalternatief hadden. Uw echtgenote gaf immers aan dat jullie minstens een groot deel van de tijd in Yerevan woonden in verschillende huurhuizen. (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.7-8, 14) U gaf verder aan dat jullie geen problemen gekend hebben in Yerevan (CGVS 2, p.26) Uw echtgenote maakte evenmin melding van problemen in Yerevan, en stelde zelfs dat Yerevan een grote stad is waar de mensen niet alles van elkaar weten (D. S. – CGVS d.d.23/12/2014, p.14). Een dergelijke relatieve anonimiteit is een bijkomend positief aspect voor het vestigingsalternatief. Toen u gevraagd werd of u zich niet permanent in Yerevan kon vestigen, stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u er geen woning had en u al bedreigd werd. (CGVS 2, p.26) Dit kan evenwel niet beschouwd worden als een afdoende verklaring. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen problemen met de autoriteiten alsook de bedreigingen in Talin door derden onaannemelijk bevonden werden.

Daarnaast gaf uw vrouw aan dat jullie steeds een woning gehuurd hadden in Yerevan (supra), zodat ook een gebrek aan huisvesting niet ingeroepen kan worden.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om deze conclusie te wijzigen. De paspoorten van u en uw vrouw bevatten, naast reisgegevens, louter identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Ook uw huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakte van uw echtgenote bevatten enkel persoonlijke informatie die niet ter discussie staan. De religieuze publicaties bevatten geen concreet verband met de door u aangehaalde problemen. (CGVS 1, p.6) Het medisch attest en de foto van uw zoon vormen een begin van bewijs van de aanval. Dat uw zoon het slachtoffer werd van een aanval, wordt door mij niet betwist. Echter, uit geen van de twee stukken blijkt dat hij omwille van zijn familieband met u of omwille van zijn geloofsovertuiging aangevallen werd. De attesten van de psycholoog en psychiater op naam van uw vrouw, ten slotte, wijzen er op dat uw echtgenote psychische en fysieke moeilijkheden heeft (gekend). Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor de toestand van uw echtgenote, dient er opgemerkt te worden dat uit de attesten niet blijkt dat uw echtgenote niet in staat was om gehoord te worden of dat er aan haar verklaringen geen waarde gehecht kan worden. Bovendien is de motivering van onderhavige beslissing voornamelijk gebaseerd op uw verklaringen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers "Medisch attest van psychologe K.K. dd. 12.11.2015", "Medisch attest van psychiater M. dd. 12.11.2015", "Bewijs lidmaatschap Evangelische Kerk in Brussel" en "CD-rom met filmpjes en documenten aangaande de aanval op oudste zoon".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 november 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Waar de informatie in het administratief dossier zou stellen dat er in de laatste twee jaren slechts twee incidenten hebben plaatsgevonden, antwoorden verzoekers "dat er veel meer incidenten zijn dan twee", omdat "veel incidenten het daglicht niet zien en nooit openbaar worden gemaakt". Zij benadrukken dat het vaststaat "dat de aanhangers van de Pinkstergemeenschappen reeds veroordeeld werden en eveneens ontvoerd werden" en menen dat het aantal incidenten van geen belang is: "Het feit dat dit gebeurd is, toont aan dat de vrees in hoofde van verzoekers terecht is.". Voorts voeren zij aan dat CEDOCA een eigen onderzoeksdienst van het Commissariaat-Generaal is en "zodoende moeilijk als objectief kan worden beschouwd".

Dat verzoeker meermaals in Rusland en Oekraïne heeft verbleven maar telkens terugkeerde naar Armenië, wijten verzoekers aan het feit dat zijn familie, waaronder verzoekster, de kinderen en de kleinkinderen, zich nog in Armenië bevond.

Dat de situering in tijd van verzoeker vaag en inconsistent is, wijten verzoekers aan het feit dat ze "driemaal verhoord werden, waarbij er uitzonderlijk veel tijd is verlopen tussen het eerste en tweede verhoor". Volgens verzoekers gaat het niet op "om verzoekers meer dan 3,5 jaar niet op te roepen, om daarna te stellen dat het feit dat verzoeker zich bepaalde details niet meer kan herinneren, zoals de maand waarin iets gebeurde, de asielaanvraag ongeloofwaardig maakt".

Waar de bestreden beslissing aanvoert dat verzoekers verklaring omtrent de beschuldiging voor landverraad tegenstrijdig zou zijn, wijzen verzoekers erop dat "dreigen met een beschuldiging is helemaal niet hetzelfde als iemand effectief beschuldigen". Ze leggen uit: "In 2010 werd er gedreigd om verzoeker te beschuldigen van landsverraad, daar waar hij daarvan in 2011 slechts een eerste keer effectief beschuldigd werd."

De vage verklaringen van verzoekster wijten ze aan haar "psychische problemen". Verzoekers wijzen erop dat de op het Commissariaat-generaal neergelegde attesten melding maken "van het feit dat verzoekster verschillende psychische problemen heeft!" en dat zij "thans ook uitdrukkelijk (heeft) laten attesteren dat zij wel degelijk verscheidene ernstige geheugenproblemen heeft".

Verzoekers benadrukken “dat de problemen van hun zonen te wijten zijn aan hun geloofsovertuiging, waarbij beide zonen eveneens aanhangers zijn van de Pinkstergemeenschap” en brengen “onder stuk 6 drie filmpjes bij van de aanslag op hun oudste zoon”.

Aangaande de subsidiaire bescherming zijn verzoekers van oordeel “dat de huidige situatie in Armenië voor hen allerminst veilig is” en “dat er in hun hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hun vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekers voeren aan dat hun gezin in hun land van herkomst verscheidende problemen ondervond omwille van hun lidmaatschap van en activiteiten voor de Pinkstergemeenschap. Verzoekers maken deze problemen echter niet aannemelijk.

2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: Armenië: Situation des pentecôtistes” van 7 oktober 2015 en het antwoorddocument “ARM-2012-009” van 9 februari 2012) blijkt dat de Pinkstergemeenschappen, net als andere niet traditionele christelijke kerken, in Armenië bepaalde problemen kunnen ondervinden. Aanhangers van de Pinkstergemeenschappen vormen een zeer kleine minderheid in Armenië, waar de Armeens Apostolische Kerk een dominante positie inneemt. Niet-apostolische religieuze organisaties en hun aanhangers kunnen problemen kennen bij het bouwen van gebedsplaatsen, bij gewetensbezwaren bij de militaire dienst, met de verregaande indringing van de Apostolische Kerk in scholen, gevangnissen en het leger, met de impact van publicaties die religieuze intolerantie propageren en met ontslag op het werk omwille van religieuze overwegingen. De dominante positie van de Apostolische Kerk en een conservatieve samenleving vertalen zich in het algemeen in een negatieve houding tegenover niet-

traditionele geloofsgemeenschappen. Echter de problemen waarvan sprake zijn beperkt. Immers CEDOCA, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft tijdens het opzoekingswerk naar incidenten waarbij leden van Pinkstergemeenschappen geïncideerd zouden zijn in de laatste jaren slechts twee uitzonderingen gevonden. In het eerste geval werd een predikant van een Pinkstergemeenschap veroordeeld omdat hij een televisieploeg had verhinderd om zonder toestemming opnames te maken in een private gebedsplaats, en in het tweede geval werd een predikant van een niet nader bepaalde evangelische kerk in Yerevan bedreigd door een man met een mes en werd zijn secretaresse twee dagen later het slachtoffer van een poging tot ontvoering. Hoewel er dus sprake is van bepaalde problemen die niet-traditionele religies, zoals de Pinkstergemeenschappen, en hun aanhangers kunnen kennen, is de situatie geenszins van dien aard dat deze gelijkgesteld kan worden aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De stelling in het verzoekschrift dat uit de informatie zou blijken dat er in de laatste twee jaren slechts twee incidenten hebben plaatsgevonden, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat de onderzoeksdienst CEDOCA *“in de laatste jaren slechts twee gevallen”* terugvond. De bestreden beslissing geeft immers ook aan dat aanhangers van de niet-traditionele religies mogelijk problemen ervaren van discriminatie of sociale afwijzing of afkeuring doch er kan niet blijken, en verzoeker toont dit ook niet aan, dat deze de basisrechten van verzoekers aantasten. Verzoekers laten hoe dan ook na zelf enige informatie neer te leggen omtrent enige andere incidenten, hoewel ze in het verzoekschrift beweren *“dat er veel meer incidenten zijn dan twee”*, noch omtrent de stelling in het verzoekschrift dat *“veel incidenten het daglicht niet zien en nooit openbaar worden gemaakt”*.

2.6. Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat CEDOCA een eigen onderzoeksdienst van het Commissariaat-Generaal is en *“zodoende moeilijk als objectief kan worden beschouwd”*, merkt de Raad op dat de opdracht van CEDOCA erin bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen, is de commissaris-generaal de instantie bij uitstek die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. De informatie in het administratief dossier werd bovendien opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Verder kunnen de gebruikte bronnen waarnaar in voornoemde informatie wordt verwezen - waaronder rapporten van *“Immigration Board of Canada”*, *“Helsinki Committee of Armenia”*, *“US Department of State”* en *“Human Rights Defender of the Republic of Armenia”* - wel degelijk als betrouwbaar worden beschouwd. Het staat verzoekers vrij aan te tonen dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Echter verzoekers beperken zich tot verwijten en beweringen maar laten na enige andersluidende informatie voor te leggen.

2.7. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat het vaststaat *“dat de aanhangers van de Pinkstergemeenschappen reeds veroordeeld werden en eveneens ontvoerd werden”*, dat het aantal incidenten van geen belang is en dat *“Het feit dat dit gebeurd is, toont aan dat de vrees in hoofde van verzoekers terecht is.”*, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar eerdere incidenten van aanhangers van de Pinkstergemeenschappen niet volstaat om aan te tonen dat ook verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waardoor een individuele beoordeling zich opdringt.

2.8. De verklaringen van verzoekers aangaande de beweerde incidenten omwille van hun lidmaatschap van en activiteiten voor de Pinkstergemeenschap in Armenië zijn echter dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo legde verzoeker wijzigende verklaringen af omtrent de chronologie van de voornaamste vervolgingsfeiten vóór de vermeende aanval in 2011, met name de pogingen van de politie om hem valselijk te beschuldigen van strafbare feiten (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 13-14, 15; gehoor 14 oktober 2014 verzoeker, p. 22-26). Hij kon evenmin met zekerheid aangeven hoeveel pogingen van de ordediensten om valse zaken tegen hem te fabriceren er eigenlijk waren geweest (gehoor 14 oktober 2014 verzoeker, p. 22). Aangaande het incident waarbij verzoeker van thuis uit zou zijn meegenomen door personen in burger, legde hij dan weer tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal personen dat hem mee zou hebben genomen (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 15-16; gehoor 14 oktober 2014 verzoeker, p. 23-24; gehoor 23 december 2014 verzoeker,

p. 8), of hij de man in kwestie had herkend (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 16; gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 8), of hij wist waar de man werkte (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 8-9) en of hij wist in wiens naam deze actie werd ondernomen (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 8; gehoor 14 oktober 2014 verzoeker, p. 24). Verzoekster verklaarde dat zij, nadat verzoeker werd meegenomen, niets gedaan had behalve lezen en bidden (gehoor 23 december 2014 verzoekster, p. 11), terwijl verzoeker had gesteld dat zij hun zonen had weggestuurd om hem te gaan zoeken (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 9). Wat het incident in maart 2011 betreft, waarbij verzoeker geslagen zou zijn, verklaarde hij dat hij verzoekster hierover pas inlichtte nadat ze in België aangekomen waren (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 5), hoewel verzoekster zelf beweerde dat hij haar hierover reeds inlichtte voordat ze vertrokken uit Armenië en nadat er beslist was door de gemeenschap dat ze dienden te vluchten (gehoor 23 december 2014 verzoekster, p. 18). Deze tegenstrijdigheid is des te frappanter gezien dit incident net de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd voor de beslissing om te vertrekken (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 4), waardoor kan worden aangenomen dat het duidelijk is wanneer verzoekster hierover geïnformeerd werd, dat hierover overlegd werd en dat hierop de beslissing genomen werd te vertrekken. Dit wijst er aldus op dat verzoekers niet omwille van dit incident vertrokken zijn uit Armenië. Voorts legde verzoekers incoherente verklaringen af aangaande de reden waarom verzoeker - die na de mishandeling het bewustzijn verloren zou hebben, wiens nieren er slecht aan toe geweest zouden zijn, wiens neus gebroken zou zijn (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 12), en die volgens verzoekster niet kon zitten (gehoor 17 juni 2011 verzoekster, p. 6) - niet naar een ziekenhuis zou zijn gegaan (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 17; gehoor 17 juni 2011 verzoekster, p. 6). Ten slotte kon verzoekster zich tijdens haar laatste gehoor niet meer herinneren wie verzoeker naar huis bracht nadat hij geslagen was geweest, noch wie hem beneden had gevonden, noch of de kinderen op dat moment thuis waren, noch door wie hij was aangevallen (gehoor 23 december 2014 verzoekster, p. 16-17), terwijl zij voordien had verteld dat het hun zonen waren die verzoeker naar het appartement hadden gebracht en dat verzoeker was aangevallen door mannen in legeruniformen, hetgeen verzoeker haar zou hebben verteld na de aanval (gehoor 17 juni 2011 verzoekster, p. 6).

2.9. Dat verzoekers *“driemaal verhoord werden, waarbij er uitzonderlijk veel tijd is verlopen tussen het eerste en tweede verhoor”* en dat het niet opgaat *“om verzoekers meer dan 3,5 jaar niet op te roepen, om daarna te stellen dat het feit dat verzoeker zich bepaalde details niet meer kan herinneren, zoals de maand waarin iets gebeurde, de asielaanvraag ongeloofwaardig maakt”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan de algehele vaagheid van hun asielrelaas en de talrijke incoherenties tussen hun verklaringen niet verschonen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Van een asielzoeker kan tevens verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren en dat hij in een later stadium een gedetailleerde en coherente beschrijving van de bepalende incidenten kan geven, zeker deze gegevens en feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Hoe dan ook, zelf al wordt niet verwacht dat alle verklaringen steeds over de hele lijn gelijklopend zijn dan zijn verzoekers hun verklaringen dermate vage en incoherente over de kernelementen van hun asielrelaas dat zij deze niet aannemelijk maken deze in werkelijkheid hebben ervaren.

2.10. Waar de vage verklaringen van verzoekster in het verzoekschrift geweten worden aan haar *“psychische problemen”*, stelt de Raad vast dat de op het Commissariaat-generaal neergelegde attesten melding maken van verschillende (psychische) problemen, waaronder concentratieproblemen, maar niet van geheugenproblemen of van andere problemen die haar cognitieve vermogen dermate zouden aantasten waardoor zij geen coherente verklaringen kan afleggen. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde attesten - *“Medisch attest van psychologe K.K. dd. 12.11.2015”* en *“Medisch attest van psychiater M. dd. 12.11.2015”* - blijkt inderdaad dat verzoekster *“thans ook uitdrukkelijk (heeft) laten attesteren dat zij wel degelijk verscheidene ernstige geheugenproblemen heeft”* en dat dit aldus werd genoteerd op basis van de beweringen van verzoekster, maar uit deze attesten blijkt niet dat na een diepgaand medisch onderzoek werd vastgesteld dat verzoeksters bewering aan geheugenproblemen te lijden ook objectief werd vastgesteld. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden *“psychische problemen”* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden

hebben volwaardige verklaringen af te leggen over de essentie van haar beweerde problemen in Armenië, zodat de vastgestelde vaagheden en incoherenties onverkort blijven.

2.11. Wat de problemen van de zonen van verzoekers betreft, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen die erop wijzen dat de beweerde problemen - het incident op 13 juli 2013 te Yerevan van zijn oudste zoon, diens meerdere ontslagen op het werk en het verkeersongeval op 13 september 2014 van zijn jongste zoon - niet louter gemeenrechtelijk zijn maar ook verband zouden hebben met hun lidmaatschap van en activiteiten voor de Pinkstergemeenschap in Armenië.

2.12. De bij het verzoekschrift gevoegde "CD-rom met filmpjes en documenten aangaande de aanval op oudste zoon" bevat filmbestanden van de aanval op 13 juli 2013 te Yerevan, alsook een medisch attest op de naam van verzoekers zoon en een gerechtelijk stuk van 2 maart 2015. De Raad benadrukt dat de aanval op 13 juli 2013 te Yerevan niet betwist wordt, doch wel de oorzaak/omstandigheden ervan. De filmpjes, die geen geluid hebben, bevatten geen aanwijzingen over de oorzaak of omstandigheden van het incident, waardoor hieruit niet kan worden afgeleid dat het een religieus geïnspireerd incident betreft dat voortvloeit uit de moeilijkheden en vluchtmotieven van verzoekers. Uit het medisch attest, reeds neergelegd op het Commissariaat-generaal, blijkt evenmin dat hun zoon omwille van zijn familieband met verzoekers of omwille van zijn geloofsovertuiging aangevallen werd. Het gerechtelijk stuk van 2 maart 2015 lijkt overigens te bevestigen dat de aanval geen religieuze inslag had. Uit de vertaling en de informatie, beiden door het Commissariaat-generaal opgesteld en bij de verweernota gevoegd, blijkt dat het document gericht is aan de zoon van verzoekers in diens hoedanigheid als slachtoffer, waarbij deze in kennis wordt gesteld dat de strafzaak in hoofde van de beschuldigde bij beslissing van 2 maart 2015 in overweging wordt genomen en voor behandeling wordt doorverwezen naar de bevoegde gerechtelijke instanties, evenals in kennis wordt gesteld van diens rechten en plichten. De concrete grond van beschuldiging, met name artikel 112, lid 2, alinea 9 van het Armeense strafwetboek, betreft een situatie waarbij er sprake is van het moedwillig toebrengen van ernstige schade aan de gezondheid op grond van "*hooligan motives*" (vrije vertaling: "*criminele motieven*"). Indien de verklaringen van verzoekers echter zouden kloppen, kan echter worden aangenomen dat de kwalificatie van artikel 112, lid 2, onder 12 van datzelfde strafwetboek, gebruikt zou worden: "*with motives of national, racial, or religious hatred or religious fanaticism*" (vrije vertaling: "*vanuit nationale motieven, etnische motieven, religieuze haat, of religieuze fanaticisme*").

2.13. Waar verzoekers beweren dat de voorgehouden problemen bij de medische behandeling van verzoekster voortvloeien uit hun lidmaatschap van en activiteiten voor de Pinkstergemeenschap in Armenië dient voorop te worden gesteld dat een dergelijke zware aantijging niet zonder meer kan worden aangevoerd zonder overtuigende toelichtingen. Immers verzoeksters beschuldigen Armeense dokters hun patiënten moedwillig slecht te behandelen omwille van het geloof van deze patiënt. Echter de Raad merkt op dat verzoeker zelf deze bewering sterk afbreekt. Hij gaf aan dat verzoekster wel een medische behandeling kreeg in Yerevan, dat zij daar ook op controle ging (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 19) en dat hij niet eens wist of de dokters in Yerevan op de hoogte waren van hun geloofsovertuiging (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 19). Hij verklaarde dat verzoekster één keer geopereerd werd en dat hierbij fouten waren gemaakt, maar hij kon niet aangeven of dit te wijten was aan onkunde of moedwillig verzuim (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 19). Hij stelde enerzijds dat men geld zou hebben gevraagd, maar verklaarde anderzijds dat dit een algemeen heersende praktijk is in Armenië (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 16). Uit de verklaringen van verzoekers kan dan ook niet blijken dat zijn vrouw een inadequate medische behandeling heeft gekregen omwille van hun geloofsovertuiging, noch dat een dergelijk medische discriminatie gangbaar is.

2.14. Wat de overige problemen van verzoekers betreft - vernederingen en sociaal isolement omwille van hun geloofsovertuiging -, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Noch uit voorgaande beweerde vernederingen en sociaal isolement, noch uit de informatie in het administratief vloeit voort dat er in Armenië sprake is van een situatie die gelijk gesteld kan worden aan een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.15. Dat verzoekers geen vrees voor vervolging koesteren kan ten slotte nogmaals blijken uit het feit dat verzoeker van mei tot december 2007, van mei tot december 2008, van maart tot april 2009, van augustus tot oktober 2009, en van maart tot november 2010 in Rusland (met korte periodes in Oekraïne) heeft verbleven, maar telkens terugkeerde naar Armenië, hoewel hij beweert dat hij in de periode 2005 tot 2011 meerdere malen ernstig gevisieerd zou zijn geweest door de ordediensten en derden die handelden in opdracht van de priester van Talin (gehoor 14 oktober 2014 verzoeker, p. 22-25). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker steeds terugkeerde omdat zijn familie - waaronder verzoekster, de kinderen en de kleinkinderen - zich nog in Armenië bevond, kan geenszins overtuigen, gezien de uiteindelijke vlucht naar Europa vanuit Armenië kennelijk weinig voorbereidingswerk vergde, ze 7 dagen na het beslissende incident op 10 maart 2011 hun land reeds ontvluchtten en op 23 maart 2011 vanuit Minsk naar België zijn gereisd (gehoor 17 juni 2011 verzoeker, p. 6). Bovendien gaf verzoeker zelf toe dat een eerdere vlucht "ook mogelijk moest zijn" (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 4) en dat hij al voor 2011 had gedacht om te vluchten uit Armenië (gehoor 23 december 2014 verzoeker, p. 4), wat blijkbaar op 7 dagen geregeld kon worden.

2.16. Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Bewijs lidmaatschap Evangelische Kerk in Brussel*" doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK